

Creació

El nen perdut

Un dia de primavera de fa molts anys, en un país del centre de l'Àfrica molt poc poblat, l'Ahmed i la seva mare van anar al bosc a la recerca d'unes herbes curatives. L'avi de l'Ahmed havia caigut malalt i tenia una febre molt alta. La mare sabia, per coneixements heretats dels seus avantpassats, que en el bosc del Congo es trobaven les herbes medicinals adequades per fer una infusió que pogués salvar l'avi de l'Ahmed.

Per arribar al lloc on eren les herbes, havien de travessar el riu Congo. Aquest riu té una gran amplada i l'aigua flueix amb molta velocitat. Per creuar, van haver d'agafar una petita embarció. Aquesta estava lligada a una corda que conduïa a l'altra banda; quan ja havien fet la meitat del trajecte, la corda es va trencar. L'Ahmed i la seva mare, atemorits, van començar a remar amb les mans perquè el corrent no els portés a una cascada que hi havia a uns cent metres d'on s'havia trencat la corda. Desesperats, van intentar agafar-se a algunes branques que els arbres, coma braços, estenien al riu, però aquestes, massa primes, s'anaven trencant. Finalment, la mare aconseguí agafar-se a una de més gruixuda i poc a poc s'anaren apropant a la vora del riu. Llavors, mentre la mare aguantava amb força, l'Ahmed va saltar a terra ferma i, sense creure-ho va veure que la branca es trencava i la mare queia riu avall.

L'Ahmed va quedar sol, al mig de la selva, cridant desconsoladament la seva mare. Per un moment, va pensar en llançar-se al riu, però si ho feia, ell també moriria. Va decidir, llavors, anar caminant per la vora del riu a veure si trobava la seva mare. Als pocs metres, es topa amb la cascada i poc a poc, va començar a baixar per unes escales de pedra que hi havien davant seu. Quan va arribar al final del salt d'aigua, va trobar un immens llac i, amb tristesa, va veure surant la solitària embarcació que els havia traït.

Llavors, l'Ahmed, amb una actitud heroïca, va pensar que havia d'anar tot sol a buscar les herbes medicinals per salvar el seu avi. La seva mare ja era morta i, per ella, ja no hi podia fer res.

Va girar cua i s'endinsà en la negror dels arbres. La seva mare li havia explicat que anaven a la part nord-est del bosc, el lloc on aquestes herbes creixien i on, feia dos anys, havien anat d'excursió.

Quan portava mitja hora caminant, va arribar a la zona on es trobaven les herbes i, en veure-les, les recordà clarament. N'agafà un bon grapat, i tornà cap enrere.

En arribar al riu, es va trobar amb el problema de com creuar-lo un altre cop. L'Ahmed, va pensar que si tirava l'arbre al riu, podria travessar-lo com si fos un pont. Dit i fet.

L'Ahmed, fent una força sobrehumana, va empènyer l'arbre al riu i el creuà poc a poc per no caure. Per un moment, un cop de vent li va fer una mala passada i gairebé caigué. Aconseguí mantenir l'equilibri i arribà a l'altra banda del riu.

Quan va arribar a casa, va tenir una sorpresa: es trobà amb la seva mare. L'Ahmed, es va alegrar molt i els dos s'abraçaren i ploraren junts. La mare no s'havia mort. Havia aconseguit sortir per l'altra vora del riu i s'havia deixat la veu cridant al seu fill. El fort corrent del riu, amb el seu soroll, no havia permès que els seus crits arribessin al nen.

Llavors, la mare s'adonà que l'Ahmed li havia portat les herbes i ràpidament es va posar a preparar la infusió. L'avi cada vegada tenia més febre.

L'avi es va començar a trobar millor, a l'estona de prendre's la tisana. A l'avi, li faltaren paraules per agrair a l'Ahmed el que havia fet per ell. També per felicitar-lo per la sàbia decisió que havia pres en aquells moments, quan pensava que la seva mare era morta, fets que suposaren, a la fi, la salvació de l'avi.

